

ת"ד 11965/10/21 - מדינת ישראל, בא כוחו נגד עמרן שוכרי, בא כוחו

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 11965-10-21 מדינת ישראל נ'
שוכרי

19 אפריל 2023

לפני כבוד השופט אלכס אחר
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל
ע"י בא כוחו עו"ד לידן ניסים

נגד

עמרן שוכרי
ע"י בא כוחו עו"ד ישראל מזרחי

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, לאחר שחזר בו מכפירתו במהלך שמיעת הראיות בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן - נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 32 (2) לפקודת התעבורה + עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, סטיה מנתיב נסיעה בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיף 40 לתקנות התעבורה + עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה והתנהגות הגורמת נזק וחבלה של ממש עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה + עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

בין הצדדים לא גובשה הסכמה עונשית וטרם שמיעת הטיעונים לעונש הופנה עניינו של הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו ובמקביל הופנה עניינו של הנאשם לממונה על עבודות השירות לצורך בדיקת התאמתו וכשירותו לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות.

מטעם שירות המבחן הוגש תסקיר, ממנו ניתן ללמוד כי מדובר בנאשם בן 29 שנים, רווק, רופא במקצועו, אשר גילה לאורך חייו מאמצים רבים לשמירה על אורח חיים תקין, ותפקוד נורמטיבי. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות בפלילים, ובאשר לעברו התעבורתי, לחובתו הרשעה אחת משנת 2021.

הנאשם הודה בביצוע העבירות, לקח אחריות מלאה על מעשיו ועל התנהגותו, הביע בפני שירות המבחן צער וחרטה, וכן הביע אמפטיה כלפי נפגע העבירה.

שירות המבחן התרשם כי מעורבות טיפולית בעניינו של הנאשם תפחית את הסיכון להישנות התנהגותו, והמליץ לשלב את הנאשם בצו של"צ בהיקף של 200 שעות לצד צו מבחן למשך שנה, במסגרתו ישולב הנאשם בקבוצה טיפולית מתאימה ומניעת רצידיביזם בעבירות תעבורה וכן הטלת ענישה הצופה פני עתיד.

מטעם הממונה על עבודות השירות הוגשה חוות דעת חיובית, לפיה הנאשם כשיר לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות.

בתאריך 19/2/23 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש. מטעם המאשימה העיד נפגע העבירה מר יניב טורס, אשר פירט את נזקיו הגופניים והנפשיים, את הליך החלמתו, תמך זאת באסמכתאות קונקרטיות וסיפר כיצד למעשה עד היום סובל הוא מתוצאות התאונה. לדבריו יש להטיל על הנאשם ענישה משמעותית, מוחשית וקונקרטית.

במסגרת טיעוניה ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 3-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה שנעה בין 2 ל- 8 שנות פסילה, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי לנפגע העבירה. המאשימה תמכה את עמדתה העונשית בפסיקה שלעמדתה תואמת גם את נסיבות עניינו, המאשימה לא התעלמה מהתסקיר אולם בנסיבות העניין ציינה כי מדובר בהמלצה בלבד, ולאור רף הרשלנות הגבוה ותוצאות התאונה הקשות, יש לנקוט כלפי הנאשם בענישה קונקרטית ואין מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן. בסופו של דבר סברה המאשימה כי יש להטיל על הנאשם מאסר בפועל מאחורי סורג ובריש שלא יפחת מ- 6 חודשים, פסילה בפועל למשך 5 שנים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, פיצוי לנפגע העבירה וקנס.

מנגד, ב"כ הנאשם הביע אמפטיה וצער במסגרת טיעונו כלפי נפגע העבירה ובמקביל ביקש מבית המשפט לאמץ את עמדת שירות המבחן. לדבריו, מדובר בנאשם שעברו התעבורתי אינו מכביד כלל וכלל, והתאונה כפי שקרתה למרשו, קורית לאנשים נורמטיביים, ואין לקבוע שמקומם של אלה מאחורי סורג ובריש. ב"כ הנאשם ניסה לאבחן את הפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה, הפנה את בית המשפט למכתבי המלצה ביחס למרשו (נ/1), ציין שהנאשם כרופא מטפל מידי יום ביומו באנשים שזקוקים לקבלת טיפול רפואי, ולמעשה בכך גם משלם את חובו לחברה. לדבריו לצד אימוץ המלצת שירות המבחן, יש להטיל על הנאשם פסילה בפועל למשך 5 חודשים בלבד, ולצידה ענישה הצופה פני עתיד.

הנאשם אף הוא ביקש לומר את דברו ואמר: **"אני מתחרט על מה שקרה ומבקש סליחה מהנפגע, בשנה האחרונה טיפלתי במאות נפגעי תאונות דרכים, מאז יום התאונה יש לי סבל וכאב על כך שפגעתי בנפגע"**.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, הפוטנציאל הממשי הגלום בהן כלפי משתמשי הדרך ואך בנס התאונה מושא הליך זה שבפני, לא הסתיימה בתוצאות קטלניות.

לא ניתן להתעלם מפגיעותיו הקשות של נפגע העבירה, מנזקיו, ומסבלו, וודאי שצפויה לו דרך ארוכה לשיקומו ולא מן הנמנע שמצבו לא יחזור להיות כפי שהיה עובר לתאונה.

בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות של תאונה הגורמת חבלות בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך.

על חשיבותה של ענישה מרתיעה בתאונות דרכים, בהם נגרמות חבלות ופציעות חמורות עמד בית המשפט ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

עוד בפסיקה התואמת לענייננו נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד(ת"א) 2659-04-14 מ"י נ' רפאל ביטון [22.01.15] והפסיקה שהובאה שם).

באשר לחומרת העבירות, הנאשם נהג בקלות ראש, וסטה מנתיב נסיעתו ואולם, הן מעובדות כתב האישום עולה כי המדובר בכביש חשוך וצר שאין בו תאורה והן מדברי הנפגע והנאשם עולה שזירת התאונה הינה מקום בלי שדה ראייה, בסופה של גבעה ולכן, זהו מקום שלא עוקפים בו. בהיעדר עדויות והיעדר טענה על ניסיון עקיפה שביצע הנאשם, אינני סבור שהסטיה אותה ביצע הנאשם הייתה מכוונת ומקובל עליי הסברו שלא הכיר את הכביש, לא היה לו שדה ראייה ולכן נבהל כשהסתנוור מהרכב שהגיע ממולו. מצב זה של חוסר תשומת לב ורשלנות רגעית, לרוע המזל גרמה לתאונה קשה, אך לא נלוו לכך עבירות נוספות דוגמת נהיגה בשכרות, נהיגה ללא רישיון או בפסילה או הפקרה לאחר הפגיעה ולכן אני קובע שרמת רשלנותו של הנאשם בינונית (עפ"ת (ת"א) 24519-02-15 מוטולה נ' מדינת ישראל [12.03.15]).

הענישה הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה קובעת סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שגרם בנהיגתו חבלה של ממש לאחר ולכן יש לקבוע את הרף התחתון של המתחם מנתון זה (עפ"ת (חי') 4955-04-20 קולר נ' מדינת ישראל, [08.06.20]). תקופת הפסילה הנאותה שתוטל וכן קביעת עונש בדמות מאסר או צו של"צ יגזרו מרף הרשלנות, טיב החבלות וההשלכות על חיי הנפגע.

על כן ולאור כל האמור לעיל, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם, הינו ממאסר הצופה פני עתיד או צו של"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל בודדים, לביצוע בעבודות שירות (רע"פ 9090/18 עודה נ' מדינת ישראל [03.01.19] עניין מוטולה וכן עפ"ת 19518-04-16 אלון נ' מדינת ישראל [21.04.16] ועפ"ת 30028-12-15 ברכה נ' מדינת ישראל [30.01.17]), ותקופת פסילה בין 3 חודשים ל- 30 חודשים (עניין ביטון ועפ"ת 4955-04-20 קולר נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 08.06.20, פורסם בנבו]) לצד ענישה נלווית.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 סרפו נ' מ"י (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבונם של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....".

בעניינו, מדובר בנאשם צעיר, רופא במקצועו, אשר בסופו של דבר (במהלך שמיעת הראיות) חזר בו מכפירתו, לקח אחריות על מעשיו והודה במיוחס לו בכתב האישום. הנאשם הביע חרטה והביע אמפטיה כלפי נפגע העבירה.

הנאשם נוהג משנת 2011, לחובתו שתי הרשעות בלבד, שתיהן מסוג ברירת משפט, כך שניתן לומר שהאירוע מושא הליך זה הינו אירוע חריג ואינו מאפיין את נהיגתו היום יומית.

מנגד, לא ניתן להתעלם מתוצאות התאונה, מהפגיעות הקשות שנגרמו לנפגע העבירה, שאך בנס לא הסתיימו בתאונה

קטלנית של ממש.

עמדת שירות המבחן לא נעלמה מעיני, וודאי האמור בה ביחס לנאשם. אין חולק כי מדובר באדם נורמטיבי, אשר מתפקד באופן תקין, וזוכה להערכה רבה מצד הממונים עליו במקום עבודתו, כך גם ניתן לומר כי בנסיבות העניין, הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד מצד הנאשם בהיבט התעבורתי ואף בהיבט הפלילי הינה ברף התחתון. עם זאת, עסקינן בהמלצה, שכן עמדת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט, אלא זהו כלי אחד ממגוון הכלים אשר עומד לרשות בית המשפט בעת קביעת העונש המתאים. אני סבור שבמקרה זה שבסופו תוצאות קשות לא ניתן להסתפק בענישה הצופה פני עתיד בלבד או כזו אשר תרוצה בצו של"צ ויש להטיל על הנאשם ענישה קונקרטית מרתיעה ומשמעותית שתרוצה בעבודות שירות, לצד ענישה הצופה פני עתיד, פסילה בפועל, פסילה על תנאי קנס ופיצוי לנפגע העבירה.

לאור האמור לעיל, אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 3 חודשי מאסר בפועל אשר יבוצעו בעבודות שירות בבית חולים סיעודי עמ"ל טבריה הנאשם יתייצב בתאריך 18.05.23 בשעה 08:00 ביחידת ברקאי - עבודות שירות - שלוחת צפון - סמוך לבית סוהר מגידו.
2. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בניכוי 5 חודשי פסילה שרוצו ע"י הנאשם עד כה.
- הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 4/6/23 שעה 12:00. כנגד הפקדת רישיון הנהיגה, יונפק לו אישור הפקדה מתאים.
3. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
4. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או גרימת תאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש, עבירות לפי סעיפים 67 ו/או (3)38 לפקודת התעבורה.
5. פיצוי בסך של 7,500 ₪ שיועבר למר יניב טורס - נפגע העבירה עד תביעה מס' 4 ברשימת עדי התביעה וזאת בהתאם לפרטים שימסרו למזכירות בית המשפט ע"י המאשימה.

יש לשלם את הפיצוי לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מרגע מתן גזר הדין ועד ליום 10/10/23 וזאת באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המזכירות תשלח העתק גזר הדין אל הממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח ניסן תשפ"ג, 19 אפריל 2023, במעמד הנוכחים.